



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 3093/2021**  
**25.05.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ..., чији је пуномоћник Данијела Томић, адвокат из ..., ради поништаја решења и прерастања радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2672/2020 од 02.03.2021. године, у седници већа одржаној 25.05.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2672/2020 од 02.03.2021. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 239/18 од 10.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог број ... од 07.09.2018. године, којим је тужилци отказан уговор о раду на одређено време, као незаконито, те да се утврди према туженом да је тужилца засновала радни однос код туженог на неодређено време са даном 07.06.2018. године и наложи туженом да тужилци ово право призна и закључи уговор о раду на неодређено време, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2672/2020 од 02.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члану 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиле је код туженог засновала радни однос на одређено време закључењем уговора о раду број .../... дана 05.06.2018. године, за период важења од 07.06.2018. године до 07.09.2018. године, за послове ... у Служби за ... у Здравственој станици ... . Дана 07.09.2018. године, тужени је спорним решењем отказао уговор о раду због истека уговореног рока. Тужиле је и пре овог уговора о раду радила код туженог и то по основу уговора о раду број .../... од 05.08.2016. године у периоду од 08.08.2016. године до 30.09.2016. године на пословима доктора медицине, због повећаног обима посла, који је отказан дана 30.09.2016. године због истека уговореног периода, затим уговор о раду број .../... од 31.10.2016. године на одређено време, за период од 01.11.2016. године до 31.12.2016. године, који је анексом уговора о раду број ... од 23.12.2016. године, продужен до навршене једне године детета тужиле. Решењем број ... од 31.03.2017. године тужени је тужиле одобрио породилско одсуство и одсуство ради неге детета у трајању од 365 дана и то: породилско одсуство од 01.04.2017. године до 30.06.2017. године и одсуство ради неге детета од 01.07.2017. године до 31.03.2018. године. Решењем туженог од 02.04.2018. године тужиле је отказан уговор о раду број .../... због истека рока за који је засновала радни однос. Тужиле је са туженим 11.05.2018. године закључила уговор о привременим и повременим пословима број ... за период од 14.05.2018. године до 31.05.2018. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев, као неоснован, налазећи да је тужиле законито престао радни однос на одређено време и да нису испуњени услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду. Тужиле је засновала радни однос код туженог на одређено време, због повећаног обима посла, па се под објективним разлозима због којих је трајање радног односа унапред одређено, у смислу одредбе члана 37. Закона о раду може подвести и повећани обим посла код послодавца. Тужиле је 05.06.2018. године са туженим закључила последњи уговор о раду на одређено време, у трајању од три месеца, а побијаним решењем бр ... од 07.09.2018. године, тужиле је радни однос престао због истека рока на који је закључен уговор о раду, што представља законски услов из члана 175. тачка 1. Закона о раду за престанак радног односа. Без утицаја је чињеница да је тужиле била у радном односу код туженог у периоду од 31.10.2016. године до 31.03.2018. године и у периоду од 07.06.2018. године до 07.09.2018. године, када је радни однос престао због истека уговореног рока, јер ова околност није довољна да овако заснован радни однос на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време, с обзиром да се време проведено на одсуству за време породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета не рачуна у време потребно за преображај радног односа, због чега по овом основу није наступио ни услов из члана 37. става 4. Закона о раду за утврђење да је тужиле засновала радни однос на неодређено време.

По оцени Врховног касационог суда, становиште нижестепених судова је правилно.

По одредби члана 37. став 1 Закона о раду, уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, а ставом 2. да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6.).

Тужили је радни однос престао са 07.09.2018. године, због истека рока на који је закључен уговор о раду, што представља законски услов из члана 175. тачка 1. Закона о раду, за престанак радног односа. Такође, није испуњен и услов за преображај њеног радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време применом члана 37. став 2. Закона о раду, јер тужила није код туженог радила без прекида на одређено време дуже од 24 месеца.

Поред тога, Врховни касациони суд указује да је тужени по члану 2. став 1. тачка 5. и 9. Закона о буџетском систему, корисник јавних средстава па се у односу на њега примењују одредбе и тог закона. Законом о изменама и допунама тог закона („Службени гласник РС“ број 108/2013 од 06.12.2013. године), као и каснијим изменама и допунама, чланом 27е. став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2018. године, а изузетно од тог става радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. истог Закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Имајући у виду наведено, одредбе Закона о буџетском систему којима је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем, ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време (што следи из одредбе члана 105. тог закона). Тужили је рок на који је закључен последњи уговор о раду истекао 07.09.2018. године, када јој је оспореним решењем и престао радни однос, па и по наведеним законским одредбама у конкретном случају није било услова за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, па је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију одбијен на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија  
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић